

No llegir compensa

“**Em sembla** molt evident que si els periodistes no ens hem fet llegir pels nostres lectors és perquè no els hem donat res d'interessant, res de bo. Si els articles que haguéssim escrit fossin sucosos, substantius, llavors els nostres lectors ens haurien agafat amb les mans ansioses per llegir-nos.” Ella em mira amb posat incrèdul, darrere les ulleres d'adolescent, i em diu:

–No et pensis, jo no llegeixo diaris. Només miro Instagram.

–Mirant Twitter te *n'enteres* més que llegint un llibre –em diu un altre estudiant, amb entusiasme.

–Llavors –els dic– és igual què escrivim i com ho escrivim: mai llegiràs un article de diari ni tampoc un article publicat en un diari digital. Calla. Ella calla com dient “l'únic que vull fer és aprovar i que no em molestis més”. A vegades penso –potser erradament– que estan acostumats a respondre a preguntes de comprensió mecàniques, d'esme, que no els signifiquen res.

Però llavors segueixo llegint en veu alta un assaig de Valentí Puig que s'intitula *No llegir compensa*.

En llegeixo un fragment i demano que m'ho expliqui un estudiant que sempre seu sol. Li costa fer cara amable, refusa de mantenir una conversa amb el professor. “No és necessari llegir llibres ni tampoc conèixer paraules difícils”, em diu.

–Però això és el que pensa vostè, o la seua generació, però no el que

↓
TINC UNA GENERACIÓ D'ESTUDIANTS DE BATXILLERAT PER A QUI LLEGIR ÉS UNA EXTRAVAGÀNCIA COM COL·LECCIONAR PETXINES

diu el fragment que incita a llegir llibres d'exploradors, de bandarres amb classe.

–Bandarra? Què és un *bandarra*?

Més tard un altre estudiant llegeix les paraules “idolatriar la fungibilitat” d'una *performance* i un grafiti. Què és *idolatriar*? Què és *fungibilitat*?

–*Performance* sap el que és, no? *Grafiti* també, no?

Assenteix.

Els explico les paraules. Les entenen.

Els escolto; els miro; l'article parla de virtuts clàssiques, d'honor, i de gestes incomplertes, els demano que escriguin un paper sobre el que han llegit. Són estudiants de Batxillerat. De primer de Batxillerat, ara, a la ciutat de Lleida. Segle XXI. No han llegit res dels clàssics, no han llegit cap article digital, no han llegit cap llibre d'assaig. No han llegit cap llibre de poesia. Ni cap novel·la important, en el sentit que solem dir de les novel·les: que expressin un món poderós. Només les novel·letes sentimentals de l'ESO.

No saben el que és llegir. Acaben les classes i estan tots amorrats a les pantalles dels mòbils. No dic que tinguin mala intenció; tampoc dic que siguin uns ignorants, tampoc faig un judici implacable sobre el seu comportament. Només constato amb el darrer llibre de Valentí Puig a les mans que tinc una generació d'estudiants de Batxillerat per a qui llegir és una extravagància com viatjar a l'Amèrica Llatina o col·leccionar petxines de la platja. L'assaig de Valentí Puig toca el centre del debat: *Memòria o caos*, escriu ell. És darrera hora del matí, tinc dues hores de classe setmanals amb ells. La classe és plena d'estudiants sorollosos; no tenim cap biblioteca potent en tot l'institut. Mai llegeixen un llibre ni per recomanació. “No hi ha base”, em diu una altra professora. Els fets són aquests.